

nüüd ollen warjo al! — Morel perremehel sai ka hea meel ja rõõm sest kannast lapsoksesest kohhe kui temma peäle watis, ja temma endine murre ning nukker meel olli seddamaid kustunud. Kui laps olli parrajal wisil tassutud, ja wannemad omma toito wõtnud, heitsid puhhas rahholiste ja kergitud süddamega maggama, ja se lahke ristinnimeste tõ, mis ollid toimetanud, satis neile maggust und.

Ugaa kohhe sel leisel hommikul jooksis selle sündinud asia jut koggone küllast laiale. Monned naesed naersid pilkamisse wisil, ja küssisid teine teise käest: kas tead jubba, mis weider lada-kink meie wanna naber omma minniate on saatanud? — Kül tean, kostis teine selsammal pilkamisse wisil. Küllab neil rahwal seal perres aeg iggawaks lähbáb enne kui isse sedda tülli omma lastega katsda sawad, et ühhe woõra lapsega sedda enne aego ennestele murretsewad. Ja on ommeti teáda kül, et neil ei olle sedda joudo ni

ülle wágga rohkeste mitte, et saaksid weel woõrad lopsed kaswatada. Sedda need, sammad külla naesed rákisid ennamiste kad, dedusse párrast. Ugaa ollid ka seal küllas monned auwad naesed, kes, kui sedda asia kuulsid, mis Willemi perres olli sündinud, rõmuga sest kõnnelesid, ja ühhest suust tunnistasid, et noor perrenaene seal perres omma ello aeges olli ennast kui lahket ja halleda süddamega innimest näitnud, nenda kui nüüd ka selle armo nou lábbi sedda olli tõeks tunnistanud.

Teine õhto ei olnud weel mitte kátte joudnud, kui ennamiste keik küllanaesed, ja ka need nende hulkas, kes sedda armo tõõd ollid naernud, senna perresse láksid, sedda piisokest kaswatikkut waatma. Ei ühhelgi neist ei olnud paljo aega tarwis, enne kui hüdís: Ná, eks ei olle üks piisofe inglikenne! — Sedda arwan ka, ütles noor perremees; egga raatsiks, tedda